בסוד שיח

שאול שיר

חיפה: הכניסה אסורה ל"צביה"

הזינוק הדתי-ציוני, מפתיע כל שני וחמישי ביצירתיות שהוא מפגין. אין כמעט מגמה מקצועית או אמנותית עלי-אדמות שלא שולבה עם ישיבה. או מסגרת תורנית אחרת. ישנם גם "כוללים" יהודיים. לא הרי "הכולל" בקסיף של הרב שמואל של שליט"א, שהוא כנראה הגדול ביותר בארץ, כהרי ה"כולל" באוניברסיטת "בר-אילן", ולא "החיידר" של "מרכז הרב" פגני הילדים התורניים בערי ישראל השונות.

- היה זה שר החינוך והתרבות, יובלים המר במחוזרים השונים של כהונתו, שצידר במערכת חינוך רב גונית, כל עוד המוסד מצדיק את קיומו ויהיקוש לו הוא אמיתי. למיטב הידיעה, הוא נהג כך לא רק לגבי החינוך הדתי אלא גם לגבי החינוך הכללי.

אבל, ישנם גם מקרים תריגים ותמוהים, שככל הנראה טרם הגיעו לשולחנו של השר או מנכ"ל משרדו.

ישנה עיר ואם בישראל ובו ציבור דתי-לאומי תוסס ומעורב, שמרכיביו מתחלקים במידת דתיותם ותרד"ליותם כמו בכל ערי ישראל. והנה קמה שם קבוצת הורים נכבדה, המבקשת לפתוח בשנת הלימודים הבאה בית ספר לבנות של "צביה". מדובר כרגע בכיתה אחת של כ-30 בנות, ואם הביקוש יגדל, המוסד הזה ייילך ויתפתח כמו בחלציה, כתל-אביב, ירושלים וכיו"ב. אלא שמסתבר, שהציבור הדתי בחיפה "צוכך" להמתין בהוד רב, עד שהגורם האחראי במשרד החינוך והתרבות יאות לאפשר לקבוצת ההורים הנ"ל לפתוח את בית הספר במגמת "צביה".

שאלתי את ראשי "צביה" הייתכן בחיפה הגדולה עם ציבור דתי הגדל ומתפתח, צריך להיות מאבק על פתיחה סניף של "צביה"? והתשובה היתה, כי אכן קיימת בעייה. ראשי "צביה" תמכו על הסכם הבנה עם משרד החינוך והתרבות, ולפיו, לא ייפתחו בתי ספר של "צביה" בניגוד לרצון משרד החינוך והתרבות.

חילופין ביחידה הארצית לחקירות הונאה של המשטרה

ראש היחידה הארצית לחקירות הונאה של המשטרה, תנ"צ יחזקאל הלפרין, עימד בקרוב לפנות את מקומו ומחליפו הוזדמי טרם נקבע. הלפרין יתמנה קריב לוודאי כנראה בית הדין למשמעת של המשטרה. מפכ"ל המשטרה מצדד במועמדותו של רמי יושלר כמחליפו של הלפרין, אולם השר לביטחון פנים, אביגדור קהלני, מייעד לתפקיד הזה אישיות אחרת. תפקיד ראש היחידה הארצית לחקירות הונאה נחשב רגיש במיוחד בגלל היות היחידה מעורבת ביקורת אישי ציבור בכל הרמות, ומכאן רצונו של קהלני, כי האיש שיעמוד בראש היחידה יהיה גם בעל כושר התלטה שלא לפתוח בחקירה, למרות שעוסקים באיש ציבור. זאת, לנוכח הדיבורים המרובים בשנים האחרונות של אישי ציבור שהועמדו לדין.

בהזדמנות זאת ייאמר לשבחו של קהלני, כי הוא קיבל באחרונה התלטה שתהפוך את המשטרה לנכון לעכשיו, מתנגד הגורם האחראי על כך במשרד לפתיחת "צביה" בחיפה ירדי ראשי "צביה" קשורות כמתחייב מההסכם הנ"ל.

וההמשך הרי ידוע. ההורים שהם ברובם בעלי אמצעים, באישהו שלב ישכרו ביתה יומיים, ויזכו גם בתמיכות עקיפות: יהיו לחצים פוליטיים יאחרים ובסופו של דבר "צביה" קום תהום לאחר הרבה כאבי לב, למרות ההתנגדות של רשת אמי"ת, אם אכן היא מתנגדת כפי שטוענים.

בכל מקרה המדיניות המצטברת בלב ההורים אינה משרתת איש, זה גם שהאלטרנטיבות אינן עונות על דרישות של ההורים ותתלמידות והציבור בכלל שכזה הוא אמיתי.

יוזדים לחיי בעלי התחנות

המתיחות הפנימית בדרייו "קול חי" שפרצה בימים אלה לתקשורת, מכאת את הנעשה. לא רק ברדיו "קול חי" (והדתי) אלא ברוב תחנות הדתי האזוריות. בעלי התחנות סברו, כי הם נכנסים למיזמי השפעה ודווחים בספרים נכבדים והנה מתברר כי הרוב המכריע של תחנות הדתי שובר את הראש. בעבר לקחים בניוב הכנסות ראיתור אמין של קהל היעד - מועמים בעלי תחנות הדתי, כי הרשות השנייה לטלוויזיה ודתי יורדת לחייהם ו"יושבת" עליהם שתחיית יערבית שלא יהו ימין או שמאל ותחנק היא בעיצומו.

נבתונים הללו לא ברור כלל אם לערוץ 7 הארצי כראי לעלות ולהיכנס ולהיות בפוף לרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו. ביום "ערוץ 7", מחין למים "הסרטוריאליים, רשאי להתבטא כרצונו יהוא אכן עושה ואת כמעט ללא צנזורה, וולת זו של בעלים עצמם. לקראת המכרז להפעלת תחנה דתית בירושלים, עוקבים משקיעים פוטנציאליים בעניין רב אחד ההתפתחויות ברדיו "קול חי". הרושם הוא שרציבור דתי לאומי אינו נזקק להתנת דרי מיוחדת מעבר ל"ערוץ 7" וכי רק הציבור החרדי עשוי לגלות עניין בתחנת דרי דתית עצמאית.

הסתדרות הרבנים תחשוף ציפורניה?

בסוף חודש זה יתקיים בירושלים הכנס הבינלאומי החמישי של הסתדרות הרבנים באמריקה של "המועד לשימור האופי היהודי של מדינת ישראל". נשיא "המועד לשימור האופי היהודי של מדינת ישראל" הוא מר חיים ארנסברג ונראה, כי המועד הזה, בראשותו החליט שלא לשאיר עוד את הדיבר הישראלית לתעבודתי של הזרם הרפורמי בדבר.

בכיתה של הסתדרות הרבנים לפניע כ"מגביות" לא פחות מאשר התנועה הרפורמית, אך מעבר לכך בכיתה לחשוף אותה ולתמיר את פרצופה האמיתי של התניעה הרפורמית באר"ב.

הסתדרות הרבנים ישבה עד כה בשיתוף יחסי במאבק על "חוק השבות", במקום להציג בפני הציבור בישראל את הנזקים הכבדים שהיהדות הרפורמית גורמת לשמירה היהודית באר"ב. ידוע, שהרי אין גורם בישראל שיישב בשלווה אל מול תהוגה מעוזבת בכנסייה, והרי מעשים כאלה נעשים רבר יום בימי על-ידי "הראבייים" הרפורמיים. השבוע נקלענו לשיחה על ספת הכינרת עם קבוצת צעירים מאר"ב, ביניהם המשתייכים לתניעה הרפורמית "יהדות נסרבטיבית". בנקום היה במקרה גם איש "השומר הצעיר", שהציג עצמו בפני הצעירים. כאשר צעיר אחר מהקבוצה הזדהה כחבר בתנועה הרפורמית, אמר לו איש "השומר הצעיר": "א-ה אתם מוערדן הלילה של היהדות...".

יהיה זה רק טבעי שהסתדרות הרבנים תציג באומץ בפני אזרחי ישראל ממשקיעי המסבה הרפורמי באר"ב ללא כחל וסרק וללא כל פחד.

השבוע בט' תמה, חל יום השנה השלישי להסתלקותו של המופלא ברדוחיו, כ"ק רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם, האדמו"ר מקלויזנבורג - צאנז צוקל"ל.

לקראת "האירגיים" הוציא לאור המו"ל החסיד, הרב יחזקאל שרגא פרנקל שליט"א, מנאמני האדמו"ר, כרך ראשון מפרקי חייו. הספר, הנושא את השם "לפיד האש" (כתב וערך אהרון סודסקי), כולל את תקופת האימים של האדמו"ר הקוד"ש במחנות ההשמדה.

אני קורא ושוב קורא והשכל האנושי מתקשה לתפוס, כי ילוד אשה מסוגל היה לעמוד בכל הניסיונות הללו של שמירת מצוות, קלה כחמורה, בתוך גיא הצלמוות הזה, כפי שעמד בהם האדמו"ר זצוק"ל.

וכך מובאים הדברים:

"אפילו בעת שכבר השיג "כזית" לשבור בו את רעבונו, לא היה אותו צדיק מוכן להכניסו אל פיו בלא נטילת ידיים. ולפעמים התאפק מלאכול יום שלם ועוד יום עד שהשיג מים".

מספר אחד מעדי הראייה: "הרבה פעמים ראיתיו מתייגע בעמידה אצל מערבל הבטון במשך שעות שלימות, עם קופסת שימורים ריקה ביגו, כדי לקלוט את טיפות מים שטיפטפו מן מיכלית ארצה". והמים הללו לא נועדו לשתייה אלא לנטילת ידיים בטרם יסעד או יתרה מזו – לפני שיעמד להתפלל.

מספר רבי מאיר הלברשטאם משטאובא:

מעשה שפנה אל אחד מעבודי המחנה היהודים (ביערות פיהלדוזקי), איש חילוני, שהיו מים ברשותו, שיואיל בטובו להעניק לו מעט מהנוזל היקר הזה. בהיותו סבור שהרב רוצה להרוות צמאונו, ריחם עליו האיש ונתן לו, אך בעוד רגע כשראה לתרהמתו שהוא פשוט יצק את המים על ידיו ונשפכים לארץ, עמד עליו והיכהו: כלום לצורך זה נתתי את המים, בזמן שכל טיפה היא יקרת המציאות, וחיי נפש תלויים בהז

מחצרות אדמו"רים וחסידים

"כל זאת באתנו ולא שכחנוך..."

פעם אחת מצא "המייסטער" (מנהל העבודה) את האדמו"ר בשהוא עומד ומתפלל "שמונה עשרה" ונער בו. מכיון שהרב לא השיב לו לגרמני מאומה על נעורתו, בערה בו תמתו עד להשחית. בכרי להנוע אסון ניגש אחד היהודים שהיה בסביבה ורסביר לו כי הרבי הוא איש קדוש, וזה "הרב הראש" שלנו... יעכשיו הוא עומד בתפילה...".

ברגע זה התרחש לרבי נס כפשוטו. ה"מייסטער" הפליט לעברו: "התפלל, התפלל, האבין. אבל רק בשביל הניצחון שלנו. כזה הסתפק והסתלק לשלומת שבא.

מנת יסורים נוראה עלתה בחלקו עקב סרובו המוחלט להשתית זקנו ופיאותיו בתער. האדמו"ר הודיע נחרצות שאין ברעתו להשתמש במילוי הפקודה, אבל הוא מבקש שהרבר ייעשה במספריים או במכונה אך לא בתער. כשהבחין אחד הקצינים הגרמנים שהאדמו"ר אינו נענה לדרישות נזב המתנה, ניגש אליו במרוצה כשהוא רותח מזעם ופקר על הגלב בצריחה שיתתוך מהרה את זקנו של הרבי עם הבשר ללא רחמים. שם הרבי נפשו בכפו והמציר בקצין הערל בתחנונים, שימיר לו את הגזירה במלקות. ומדי הקצין לקרוא אליו שני זקפים מצויירים באלות והרה להם שיפשימוהו את בגדיו ויפליאו בו מכות באלותיהם על גופו העירום ללא קיצבה. זאת עד שיקבל מרות, עד שירצה להתגלח בתער. ואולם הרבי נתן גוו למכים ולא נשבר ברוחו גם כאשר בשרו שתת רם, ושפתותיו לחשו: "ובכל נפשך... אפילו נוטל את נפשך...". לבסוף רייחמו עליו משמים. באמצע המלקות חלף במקום אחד הקצינים הגבוהים מראשי המחנה שנחרר ממרא עיניו ונתן פקודה לחדול מהכאת האדמו"ר. משסיפרו לו לסיבת העונש הפלוט: "הניחו לו שיהיה במספריים ובלבד שיתגלח...".

וכותו תגן עלינו ועל כל ישראל.

ז"ע היה האדם היחיד מאחינו בני ישראל בסביבתו, שהתנוד ולא עשם מאומה מכל מאכל ומשקה שאינו כשר, או שנתבשלו במטבח מחנה. אפילו מה שהיה מכונה "קפה שחור" לא הכניס לפיו. קל ותומר לנכי שאר ביישולים שהיה בהם חשש טריפה ח"ו או ניעולי נוכרים. במשך כל תשעת החודשים ששהה במיהלדוזק, התקיים על לחם צר ומים לחץ בלבד. לעתים נאות לכך שמישהו יקח עבורו מהמטבח את מנתו, תבשיל הם, ואחר כך החליף את המנה בפרוסת-לחם יבשה, כדי לשכוך בה את רעבונו.

סיפר אחד משכניו ב"יואלר לאנער": גם בעניין פרוסת הלחם כשלעצמה היו לו נדרים וחומרות. בשבתות לא היה נוטא עמו דבר בכדי לא להיכשל בהוצאה מרשות לרשות. כשהייתי מגיש לו מנה לחם, היה שואל אותי מאיפה לקחתי את הפרוסות, ורק כאשר סיפרתי לו שהחבאתי את הלחם עבורו ביום שישי (והוא בתומו האמין לדברי) הסכים ליטול את הפרוסה. אני הערכתי שכמעצנו הנוכחי "פיקוח נפש דוחה שבת" והייתי מוכן אפילו ללכת לניהנום, ובלבד שהוא, הרבי, לא ייחלש יתר על המידה.

מסכת העינויים הפגיזים שהאדמו"ר זצוק"ל עבר, מתוארת בכמה מפרקי הספר, תוך ציון העובדה, שגם אז לא שתה קומתו ודאה ותחזק יריים רפות.

ובאותם ימים היו ונראו גם נסים גלויים במיהלדוזק.